

Til lovforslag nr. L 175. Betænkning afgivet af Socialudvalget den 15. marts 1988

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel

(Regulering af dagpengenes højeste beløb og dagpengeudbetaling i 2.-5. uge efter arbejdsgiverperioden)

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til socialministeren, som denne har besvaret dels skriftligt, dels i samråd.

Udvalget har endvidere modtaget skriftlige henvendelser fra Dansk Arbejdsgiverforening og Kommunernes Landsforening.

Der er af socialministeren og af nogle mindretal stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Et af udvalgets spørgsmål er optrykt som bilag til betænkningen tillige med socialministerens svar herpå.

Herefter indstiller et *mindretal* (Det Konservative Folkeparti, Venstres og Centrum-Demokraternes medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de af socialministeren stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (Socialdemokratiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet under nr. 8, 9 og 10 stillede ændringsforslag.

Forslaget om nedsættelse af arbejdsgiverperioden fra 5 uger til 1 uge er en følge af treparts-aftalen. Det fremgår af aftalen, at denne nedsættelse ikke ændrer ved de enkelte arbejdsta- geres rettigheder under sygdom.

Mindretallet har derfor stillet et ændringsforslag, der indebærer, at de lønmodtagere, som hidtil har haft ret til at få deres sygedagpenge udbetalt af arbejdsgiveren i de første 5 uger af sygdomsperioden, fortsat vil have ret til dette. Kommunen refunderer herefter arbejdsgiveren dagpengene for 2. til 5. uge.

En sådan refusionsordning vil medføre, at 250.000 lønmodtagere ikke skal henvende sig til kommunerne for at få udbetalt dagpenge, og refusionsordningen vil medføre det mindst mulige administrative besvær.

Mindretallet kan i øvrigt stemme for socialministerens ændringsforslag for så vidt angår den offentlige arbejdsgiverperiode.

Et *tredje mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Mindretallet ønsker endvidere at udtale følgende:

Lovforslaget indeholder dels en regulering af dagpengenes højeste beløb, dels et bud på, hvordan den nedsatte arbejdsgiverperiode rent praktisk kan administreres. Det er mindretallets opfattelse, at reguleringen af dagpengene skulle være sket med den manko, der har kunnet konstateres siden 1982, dvs. omkring 18 pct. Endvidere mener mindretallet, at den automa-

-LF7

tiske regulering 2 gange årligt efter lønudviklingen på arbejdsmarkedet burde genindføres. Begge dele har mindretallet tidligere stillet forslag om. Til trods for disse mangler vil mindretallet naturligvis støtte den foreslåede forbedring.

Kort før jul vedtog et flertal i Folketinget en nedsættelse af arbejdsgiverperioden for sygedagpenge, men udskød beslutningen om, hvordan den nye ordning skulle administreres. Det skete efter en del kaos, hvor de af ministeren udarbejdede modeller ville medføre en omfattende meradministration. Socialministeren har nu hittet på noget nyt, som imidlertid stadig vil medføre betydelige administrative merudgifter, hvilket i sig selv er uacceptabelt. Hertil kommer, at der efter mindretallets opfattelse er en tæt sammenhæng mellem sygdom og arbejdsmiljø. Meget sygefravær kan direkte henføres til forhold på en arbejdsplads. Blandt de midler, der kan bruges til at forebygge denne form for sygdom, er et stærkt økonomisk incitament for arbejdsgiveren til at forbedre arbejdsmiljøet. Det kan bl.a. opnås ved en rimelig lang arbejdsgiverperiode for udgifterne til sygedagpenge. Af disse grunde har mindretallet stillet ændringsforslag, der betyder, at arbejdsgiverperioden igen bliver på 5 uger. Mindretallet vil samtidig ikke afvise, at den burde være endnu længere. Endvidere har mindretallet ved denne lejlighed overvejet at foreslå andre ændringer i sygedagpengeordningen som f.eks. en ophævelse af varighedsbegrænsningen, men har besluttet i stedet at fremsætte selvstændige forslag om disse problemer.

Et *fjerde mindretal* (Det Radikale Venstres medlem af udvalget) kan stemme for de af socialministeren stillede ændringsforslag vedrørende den offentlige arbejdsgiverperiode, vil undlade at stemme for de af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti stillede ændringsforslag og vil ved 3. behandling hverken stemme for eller imod lovforslaget som helhed.

I december 1987 tilsluttede mindretallet sig regeringens forslag om at forkorte arbejdsgiverperioden fra 5 til 1 uge, en merudgift for staten på over halvanden milliard kroner. Der

herskede da i Socialministeriet stor usikkerhed om, hvilken administrativ model, der skulle vælges, og Socialudvalget anvendte megen tid på at opklare konsekvenserne af et omfattende ændringsforslag fra ministeren, som så blev trukket tilbage i allersidste øjeblik. Mindretallet kunne derfor tilslutte sig ministerens endelige forslag, der gik ud på, at regeringen skulle fremsætte et gennemarbejdet forslag senest 15. januar 1988.

Ved fremsættelsen af nærværende lovforslag (L 175) stod det imidlertid klart, at Socialministeriet ikke var kommet meget længere med hensyn til at finde en administrativ model, der ikke var alt for kostbar. Ministeren talte ved 1. behandling om merudgifter på 130 mio. kr. alene til kommunernes administration af ordningen, men bebudede samtidig væsentlige ændringsforslag, der skulle kunne nedbringe udgifterne.

Ved en forlængelse af de offentlige arbejdsgiveres dagpengeperiode med yderligere 12 uger reduceres udgifterne til 45 mio. kr.

Ved valg af en anden administrativ model (refusionsordningen) kan kommunernes merudgifter nedbringes med yderligere ca. 7 mio. kr.

Uanset hvilken model der vælges, finder mindretallet det uacceptabelt, at tildeling af over halvanden milliard kroner til arbejdsgivere skal udløse store offentlige merudgifter alene til administration. Det stemmer overordentlig dårligt sammen med regeringens erklærede mål om at begrænse de offentlige udgifter og offentlige ansættelser. Da det yderligere fremgår af betænkningen, at det største af »aftalepartierne« ikke står bag den valgte administrative model, men foretrækker en refusionsordning vedrørende de private arbejdsgivere, finder mindretallet ikke at kunne tage medansvar for lovændringen.

Et *femte mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget), indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, fordi det overskrider, hvad landets økonomi kan bære.

Mindretallet går også imod de af SF stillede ændringsforslag og henviser herved til partiets

udtalelser ved behandlingen af forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Nedsættelse af arbejdsgiverperioden) (L 123) i december 1987.

Hvad ministerens ændringsforslag angår, har Fremskridtspartiet forstået, at de udgør et uadskilleligt, sammenhængende hele, hvis alt-dominerende virkning er offentlige besparelser på 90 mio. kr. årligt i forhold til lovforslaget af 15. januar 1988. Fremskridtspartiet stemmer herefter ja til disse ændringsforslag.

Socialdemokratiets ændringsforslag er fremkommet så sent, at det ikke har været muligt under udvalgsbehandlingen at få en analyse af, om det samfundsøkonomisk indebærer en administrativ besparelse eller ej. Umiddelbart synes det, som om toledsordningen øger administrationsbehovet og dermed den samfundsøkonomiske omkostning. Når der derfor skal tages stilling på det foreliggende, ufuldkomne grundlag, der hidtil er tilvejebragt, må mindretallet indstille de socialdemokratiske ændringsforslag til forkastelse som mere ufornuftige end den af ministeren nu foreslåede løsning, hvor udbetalingerne i alt væsentligt styres fra kommunkontorerne.

Ændringsforslag

Til § 1

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (KF, V og CD):

1) Før nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»01. I § 1 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Dagpenge efter denne lov ydes af

- 1) arbejdsgivere, der er omfattet af lov om Arbejdsgivernes Elevrefusion (private arbejdsgivere), efter reglerne i afsnit I,
- 2) offentlige arbejdsgivere efter reglerne i afsnit I samt
- 3) det sociale udvalg.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.«

Af et *mindretal* (SF):

2) Før nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»02. I § 3, stk. 1, ændres »1 uge« til: »5 uger.«

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (KF, V og CD):

3) Før nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»03. § 3, stk. 1, affattes således:

»Lønmodtagere, der ved sygdommens indtræden har været beskæftiget hos arbejdsgiveren i mindst 40 timer inden for de sidste 4 uger, og som ikke får udbetalt fuld løn under sygdommen, har ret til dagpenge fra arbejdsgiveren i 1 uge regnet fra 1. hele fraværsdag (arbejdsgiverperioden). Lønmodtagere, der er beskæftiget hos offentlige arbejdsgivere, har dog ret til dagpenge fra arbejdsgiveren i yderligere 12 uger efter udløbet af arbejdsgiverperioden.«

Af et *mindretal* (SF):

4) Før nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»04. I § 7 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Under sygdom af mere end 2 ugers varighed kan arbejdsgiveren kræve, at lønmodtageren fra sin egen læge eller fra en specialist, som er valgt af lønmodtageren, fremskaffer nærmere oplysninger om sygdommens varighed. Udgifterne afholdes af arbejdsgiveren. Opfylder lønmodtageren ikke denne pligt, uden at der foreligger fyldestgørende begrundelse herfor, bortfalder retten til dagpenge fra arbejdsgiveren.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.«

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (KF, V og CD):

5) Før nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»05. I § 7 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Under sygdom af mere end 2 ugers varighed kan offentlige arbejdsgivere kræve, at lønmodtageren fra sin egen læge eller fra en specialist, som er valgt af lønmodtageren, fremskaffer nærmere oplysninger om sygdommens varighed. Udgifterne afholdes af arbejdsgiveren. Opfylder lønmodtageren ikke denne pligt, uden at der foreligger fyldestgørende begrundelse herfor, bortfalder retten til dagpenge fra arbejdsgiveren.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.«

6) Efter nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»06. I § 15, stk. 1, ændres »i arbejdsgiverperioden« til: »efter reglerne i dette afsnit«.

7) Efter nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»07. § 16, stk. 1, affattes således:

»Det sociale udvalg udbetaler dagpenge

- 1) til lønmodtagere, der er beskæftiget hos private arbejdsgivere, ved sygdom ud over arbejdsgiverperioden,
- 2) til lønmodtagere, der er beskæftiget hos offentlige arbejdsgivere, ved sygdom ud over de første 12 uger efter arbejdsgiverperioden,
- 3) til lønmodtagere, der ikke har ret til dagpenge fra arbejdsgiveren,
- 4) til personer med dagpengegivende anden erhvervsindtægt samt
- 5) til andre, der har ret til dagpenge, herunder dagpenge ved fødsel og adoption, samt ved bortfald af delpension,«

Af et *mindretal* (S):

Underændringsforslag
til ændringsforslag nr. 7

8) I den under ændringsforslag nr. 7 foreslåede affattelse af § 16, stk. 1, affattes nr. 1 således:

- »1) til lønmodtagere, der er beskæftiget hos private arbejdsgivere, ved sygdom ud over de første 4 uger efter arbejdsgiverperioden,«.

9) Efter nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»08. I § 16 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Dagpenge efter stk. 1, nr. 1, udlægges i de første 4 uger efter arbejdsgiverperiodens udløb af den private arbejdsgiver, der har udbetalt dagpenge i arbejdsgiverperioden. Det sociale udvalg refunderer private arbejdsgivere det udlagte beløb efter regler, der fastsættes af chefen for Sikringsstyrelsen. Undlader en privat arbejdsgiver helt eller delvis at udlægge dagpenge i 2.-5. fraværsuge, og skønner det sociale udvalg, at undladelsen er uberettiget eller skyldes manglende betalingsevne, udbetaler

det sociale udvalg dagpenge direkte til lønmodtageren og underretter arbejdsgiveren.«

10) Efter nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»09. § 18, stk. 1, affattes således:

»Når private arbejdsgivere har udbetalt dagpenge i de første 4 uger efter arbejdsgiverperioden og offentlige arbejdsgivere yderligere har udbetalt dagpenge i de første 12 uger efter arbejdsgiverperioden, har den sikrede ret til dagpenge fra det sociale udvalg fra 1. fraværsdag efter disse perioders udløb, såfremt den sikrede har indgivet anmodning inden 1 uge efter periodernes udløb.«

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (KF, V og CD):

11) Efter nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»010. § 18, stk. 1, affattes således:

»Når private arbejdsgivere har udbetalt dagpenge i arbejdsgiverperioden og offentlige arbejdsgivere yderligere har udbetalt dagpenge i de første 12 uger efter arbejdsgiverperioden, har den sikrede ret til dagpenge fra det sociale udvalg fra 1. fraværsdag efter disse perioders udløb, såfremt den sikrede har indgivet anmodning inden 1 uge efter periodernes udløb.«

12) I det under nr. 2 foreslåede § 21, stk. 2, ændres »4 uger« til: »12 uger«.

Af et *mindretal* (SF):

13) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»011. I § 23, nr. 4, indsættes efter »af dagpenge« ordene: »i de første 5 uger af en sygeperiode«.

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (KF, V og CD):

14) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»012. I § 25, stk. 2 og 4, ændres »103 uger« til: »91 uger«.

Af et *mindretal* (SF):

15) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»013. I § 25, stk. 2 og 4, ændres »103 uger« til: »99 uger«.

16) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»014. I § 25, stk. 3, nr. 2, og § 26, stk. 2, nr. 2, og § 26, stk. 5, 3. pkt., ændres »den første uge« til: »de første 5 uger«.

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (KF, V og CD):

17) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»015. § 25, stk. 3, nr. 2, udgår, og i stedet indsættes som nye numre:

»2) fra offentlige arbejdsgivere i de første 12 uger efter arbejdsgiverperioden,

3) fra det sociale udvalg i de første 13 uger af fraværsperioden for lønmodtagere og i de første 3 uger af fraværsperioden for personer med anden dagpengegivende erhvervsindtægt og«.

Nr. 3 bliver herefter nr. 4.«

18) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»016. § 26, stk. 2, nr. 2, udgår, og i stedet indsættes som nye numre:

»2) fra offentlige arbejdsgivere i de første 12 uger efter arbejdsgiverperioden,

3) fra det sociale udvalg i de første 13 uger af fraværsperioden for lønmodtagere og i de første 3 uger af fraværsperioden for personer med anden dagpengegivende erhvervsindtægt og«.

Nr. 3 bliver herefter nr. 4.«

19) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»017. I § 26, stk. 5, 3. pkt., ændres »den første uge« til: »de første 13 uger«.

20) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»018. I § 27, stk. 1, ophæves 3. pkt., og i stedet indsættes som nye punktnummer:

»Ved sygdom hos personer, der er beskæftiget hos private arbejdsgivere, regnes tidsrummet fra 1. fraværsdag efter udløbet af arbejdsgiverperioden eller fra den fraværsdag, hvor arbejdsgiveren er fritaget for dagpengepligten efter bestemmelserne i lovens kapitel 2 og 4. Ved

sygdom hos personer, der er beskæftiget hos offentlige arbejdsgivere, regnes tidsrummet fra 1. fraværsdag efter udløbet af de første 12 uger efter arbejdsgiverperioden eller fra den fraværsdag, hvor arbejdsgiveren er fritaget for dagpengepligten efter bestemmelserne i lovens kapitel 2 og 4.«

4. pkt. bliver herefter 5. pkt.«

21) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»019. § 40, 1. pkt., affattes således:

»Private arbejdsgivere afholder udgifterne til dagpenge i arbejdsgiverperioden, og offentlige arbejdsgivere afholder udgifterne til dagpenge i de første 13 uger af fraværsperioden.«

Til § 2

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af SF):

22) Efter stk. 1 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 2. Lønmodtagere, der ved lovens ikrafttræden modtager dagpenge fra offentlige arbejdsgivere efter de hidtil gældende regler, overgår til at modtage dagpenge efter bestemmelserne i denne lov.«

Bemærkninger

Til nr. 1, 3, 5, 6, 7, 11, 12, 14, 17, 18, 19, 20 og 21

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget under punkt B, har administrationen af dagpengeordningen for lønmodtagere i 2.-5. fraværsuge været forhandlet med Kommunernes Landsforening. Der blev herunder opnået enighed om, hvordan en refusionsordning for denne periode kunne tilrettelægges. Kommunernes Landsforening tilkendegav dog samtidig, at en sådan ordning kun kunne forventes at indebære en beskedent lettelse i administrationen. Endvidere udtalte Dansk Arbejdsgiverforening, at en refusionsordning under ingen omstændigheder kunne accepteres. Som følge heraf kunne der alene fremsættes lovforslag om en ordning, der med få ændringer opretholdt den med lov nr. 872 af 23. december 1987 om ændring af dagpengeloven vedtagne ændring,

dvs. at dagpengeudbetalingen efter arbejdsgiverperioden overgår til det sociale udvalg.

Som nævnt i bemærkningerne indebærer dette betydelige administrative merudgifter for kommunerne. Forhandlingerne er derfor vide-reført med henblik på at sikre en ordning, som kan nedbringe de administrative merudgifter væsentligt.

Efter enighed med Kommunernes Landsfor-ening foreslås det, at der etableres en ordning, hvorefter de offentlige arbejdsgivere udbetaler dagpenge i 12 uger ud over arbejdsgiverperioden. En sådan ordning vil formindske omfanget af den kommunale administration af dagpengesager meget betydeligt.

Som konsekvens har det været nødvendigt i selve loven at definere, hvad der forstås ved henholdsvis private og offentlige arbejdsgivere. Som en anden konsekvens af de offentlige arbejdsgivers forpligtelse til at udbetale dagpenge i i alt 13 uger indføres en ret for disse til efter 2 ugers fravær at kræve af lønmodtageren, at denne fra sin egen læge eller fra en specialist fremskaffer nærmere oplysninger om sygdommens varighed.

Desuden sikres det med ændringsforslagene, at lønmodtagere, der er beskæftiget hos offentlige arbejdsgivere, har ret til dagpenge fra arbejdsgiveren i de første 13 fraværsuger af en sygeperiode, at lønmodtageren vil kunne få udbetalt forskud på dagpenge fra det sociale udvalg i tilfælde af, at en offentlig arbejdsgiver ikke opfylder sin forpligtelse til at yde dagpenge i de første 13 uger af en sygeperiode, og endelig at varighedsbegrænsningen på i alt 104 uger gælder for såvel privat som offentligt ansatte.

Ændringsforslagene indebærer tillige, at dagpenge til og med 13. sygefraværsuge beregnes efter reglerne i dagpengelovens §§ 9 og 10 om beregning på grundlag af den aktuelle indtjening, således at dagpenge fortsat beregnes på samme måde for privatansatte arbejdstagere som for offentligt ansatte. I øvrigt henvises til bemærkningerne til nr. 2 i det fremsatte lovforslag.

Med de foreliggende ændringsforslag skal der heller ikke længere udbetales refusion efter lovens § 27 i de første 13 uger af sygeperioden

til de offentlige arbejdsgivere, der udbetaler løn under sygdom.

Forslaget om, at de offentlige arbejdsgivere udbetaler dagpenge i 12 uger ud over arbejdsgiverperioden, er udgiftsmæssigt neutralt i forhold til den offentlige sektor set under ét. Det offentliges udgifter som dagpengemyndighed reduceres med 1.050 mio. kr. årligt, fordelt med 787,5 mio. kr. til staten og 262,5 mio. kr. til primærkommunerne. Det offentliges udgifter som arbejdsgiver forøges med et tilsvarende beløb, fordelt med 288 mio. kr. til staten, 568 mio. kr. til primærkommunerne og 194 mio. kr. til amtskommunerne.

Samlet vil ændringsforslagene således medføre en besparelse for staten på 499,5 mio. kr., en merudgift for primærkommunerne på 305,5 mio. kr. og en merudgift for amtskommunerne på 194 mio. kr.

De økonomiske skøn er forbundet med betydelig usikkerhed, ikke mindst på grund af ufuldstændige statistiske oplysninger om det offentlige arbejdsmarked. Der er dog enighed med de kommunale parter om, at ovenstående skøn lægges til grund ved kompensationsdrøftelserne med kommunerne, og at der under hensyn til skønnets usikkerhed gives mulighed for efterregulering.

Merudgifterne til kommunal administration af det oprindelige lovforslag skønnedes at være 135 mio. kr. årligt. Ændringsforslaget vil efter Socialministeriets og de kommunale parters skøn reducere kommunernes administrative merudgifter til ca. 45 mio. kr. årligt.

Til nr. 2, 4, 13, 15 og 16

Ved ændringsforslagene tilbageføres arbejdsgiverperioden til 5 uger.

Til nr. 8, 9 og 10

Ændringsforslagene indebærer, at det offentlige overtager udgifterne til sygedagpenge efter dagpengeloven i arbejdsgiverperiodens 2., 3., 4. og 5. uge.

Ændringsforslagene er med hensyn til selve dagpengeudgifterne udgiftsneutralt i forhold til lovforslaget.

Også den her foreslåede refusionsordning vil have konsekvenser for den kommunale administration af loven.

Konsekvenserne vil dog være langt mindre, idet kommunerne undgår et stort antal enkelt-henvendelser fra lønmodtagere om dagpenge allerede efter 1 uges sygdom. Arbejdsgiverne kan fremsætte deres krav om refusion inden for en længere frist og således eventuelt samle refusionskrav sammen for flere sygeperioder, før kravene fremsættes over for kommunen.

Til nr. 22

Det foreslås, at lønmodtagere, der i forbindelse med en løbende sygeperiode modtager dagpenge fra offentlige arbejdsgivere efter de hidtil gældende regler, dvs. i perioden til og med 5. fraværsuge, overgår til at modtage dagpenge efter bestemmelserne i denne lov, dvs. til og med 13. fraværsuge.

Jytte Andersen (S) Graversen (S) Sonja Mikkelsen (S) Jytte Hilden (S)

Erik B. Smith (S) nfm. Taanquist (S) Agerschou (SF) Birthe Hansen (SF)

Karen Højte Jensen (KF) Lizzie Lichtenberg (KF) Merete Aarup (KF)

Helge Adam Møller (KF) Britta Schall Holberg (V) Henrik Toft (V)

Yvonne Herløv Andersen (CD) Pia Dahl (FP) Aase Olesen (RV) fmd.

Partierne KRF og FK havde ikke medlemmer i udvalget.

**Et af udvalgets spørgsmål til socialministeren
og dennes svar herpå**

Spørgsmål:

Udvalget anmoder ministeren om en udførelig uddybelse af, hvad der menes med ændringsforslag nr. 19 i 2. betænkningssudkast (bilag 12)*), og om oplysning om, hvilke økonomiske – provenumæssige – konsekvenser gennemførelse af ændringsforslaget vil medføre.

Svar:

Overgangsbestemmelsen i ændringsforslag nr. 19 vedrører offentligt ansatte, der på lovens ikrafttrædelsesdato 1. april 1988 får udbetalt dagpenge fra deres arbejdsgivere inden for den hidtidige arbejdsgiverperiode på 5 uger. Er

5-ugers-perioden ikke udløbet den 1. april 1988, vil disse sygemeldte få udbetalt dagpenge fra arbejdsgiveren i i alt 13 uger, således som det også vil gælde for alle ansatte hos offentlige arbejdsgivere, der bliver syge efter 1. april 1988.

Forslaget medfører således en forøgelse af det offentliges udgifter som arbejdsgiver og en tilsvarende formindskelse af det offentliges udgifter som dagpengemyndighed. Forslaget er altså provenuneutralt for det offentlige set under et.

Som en konsekvens af forslaget vil staten spare 14,25 mio. kr., primærkommunerne vil få en merudgift på 8,7 mio. kr. og amtskommunerne vil få en merudgift på 5,55 mio. kr.

*) Ændringsforslag nr. 22 i betænkningen.